

prima instanță – S. Papuha
instanța de apel – V. Pruteanu, L. Popova, A. Gavrilița

dosarul nr.2ra-1845/16

ÎNCHEIERE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Dumitru Mardari
Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ- 22 împotriva lui Russo Nicolae, Apetrei Victoria, Russo Nina și Russo Oleg, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului cu privire la încasarea sumei și cererea reconvențională înaintată de Russo Nicolae împotriva Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ- 22 cu privire la constatarea datoriei ca fiind abuzivă, anularea acesteia și obligarea Întreprinderii Municipale de Gestionare a Fondului Locativ- 22 de a încheia un contract de locațiune pentru tranzitarea energiei termice,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15 iulie 2015

c o n s t a t ă

La 01 iulie 2014 Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ-22 (ÎMGFL-22) a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Russo Nicolae, Apetrei Victoria, Russo Nina și Russo Oleg, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Termocom” în procedura falimentului cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în baza contului personal deschis la ÎMGFL-22 pe numele pîrîților, S.A. „Termocom”, în procedura falimentului, a livrat energie termică.

Russo Nicolae, Apetrei Victoria, Russo Nina și Russo Oleg nu au achitat serviciile prestate și astfel, la data de 01 aprilie 2014, datoria acestora față de reclamant constituia suma de 2630,67 lei.

Cere reclamantul încasarea în mod solidar de la Russo Nicolae, Apetrei Victoria, Russo Nina și Russo Oleg a datoriei pentru energia termică în sumă de 2630,67 lei, a cheltuielilor de judecată și sumei de 270 lei cu titlul de taxă de stat.

Ulterior la 25 martie 2015 Russo Nicolae a depus cerere reconvențională împotriva ÎMGFL-22 cu privire la constatarea ca fiind abuzivă datoria în sumă de 2630,67 lei, anularea acesteia, obligarea ÎMGFL-22 să excludă apartamentul nr. 29 din str. A. Pușkin nr. 50 de la evidența serviciului de furnizare a agentului termic centralizat și să nu mai expedieze subsemnatului facturi de plată pentru acest serviciu neprestat și obligarea încheierii unui contract de locațiune privind achitarea taxei tranzitare.

În motivarea acțiunii reconvenționale Russo Nicolae a indicat că, nu recunoaște acțiunea ÎMGFL-22, deoarece nu are careva datorii față de ÎMGFL-22 și SA „Termocom”, inclusiv la capitolul energie termică consumată.

Precizează că cele invocate le-a probat prin referința și anexele prezentate din care rezultă că timp de 9 ani, din octombrie 2005 și pînă în aprilie 2014 (pînă în prezent), reclamantul a fost informat de mai multe ori că componența familiei nu are datorii față de S.A. „Termocom”.

Or, ÎMGFL nr. 22, a fost informat de mai multe ori că apartamentul nr. 29 din str. A. Pușkin nr. 50 este debransat din luna octombrie 2005 de la rețeaua termică centrală (cu schimbarea și izolarea totală din contul propriu a coloanei tranzitare (țevii) cu lungimea de 2,5 m și cu 0,20 mm ce traversează spațiul bucătăriei), fapt ce se confirmă și prin Adeverința din 15 octombrie 2005, și respectiv proprietarii nu au datorii față de SA „Termocom”. Respectiv la 19 octombrie 2005 administrația ÎMGFL-22 a expediat SA „Termocom” scrisoarea nr. 72, precum că, în legătură cu instalarea încălzirii autonome este necesar de a modifica prevederile contractului nr. 6022 privind furnizarea energiei termice în blocul locativ din str. A. Pușkin nr. 50, ap. 29.

Totodată a menționat reclamanta că necătând la constatarea acestui fapt, reclamatul pe parcursul a zece ani a creat și creează și în prezent așa numite datorii, expediindu-i lunar facturi la așa numitul serviciu „energie termică centrală”, inexistent în totalitate în apartamentul ce-i aparține, creându-i datorii artificiale în sumă de 2630,67 lei.

De asemenea, a menționat că, mențiunea părții opuse din cerere precum că în apartamentul dat a furnizat și furnizează energie termică în baza contului personal deschis la ÎMGFL-22 pe numele familiei sale, este o eroare premeditată a reprezentantului ÎMGFL-22 din motiv că contul dat nu este contract purtător de obligații și drepturi, obligații și sancțiuni ale părților, astfel, consideră că între ÎMGFL nr. 22 și SA „Termocom” și ei, proprietarii, nu există relații contractuale, nici de fapt, nici de drept și, ca rezultat, lipsește raportul litigios considerat obiect al acțiunii, din ce rezultă că ÎMGFL nr. 22 și SA „Termocom” nu sunt în drept să înainteze astfel de

acțiuni față de ei, cu privire la încasările sumelor inexistente pentru furnizarea energiei termice, deoarece conform art. 12, pct. 2 al Legii RM nr. 105 din 13.03.2002, agentul economic este obligat să presteze servicii numai în bază de contract, negociat individual cu consumatorul.

Astfel, întrucât ÎMGFL nr. 22 și SA „Termocom” după debransarea apartamentului menționat de la sistemul de furnizare a energiei termice centralizate (octombrie 2005) nu au încheiat cu ei un asemenea contract cu privire la prestarea serviciului de furnizare a energiei termice centralizate și respectiv nu există temei legal pentru achitarea datoriei indicate.

Cere Russo Nicolae a constata ca fiind abuzivă datoria în sumă de 2 630,67 lei cu anularea acesteia și obligarea ÎMGFL nr. 22 de a exclude de la evidență apartamentul nr. 29 din municipiul Chișinău, str. Pușkin 50 și obligarea încheierii unui contract de locațiune pentru tranzitarea energiei termice.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 15 iulie 2015 s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Municipală de Gestionare a Fondului Locativ-22, s-a încasat în mod solidar de la Russo Nina, Apetrei Victoria, Russo Oleg și Russo Nicolae în beneficiul ÎMGFL-22 datoria conform situației la 01 aprilie 2014 în sumă de 2630,67 lei și cheltuielile de judecată formate din achitarea taxei de stat la înaintarea acțiunii în sumă de 270 lei, iar în total suma de 2900 lei.

S-a respins, ca fiind neîntemeiată cererea reconvențională depusă de Russo Nicolae către ÎMGFL-22 cu privire la constatarea ca fiind abuzivă datoria în sumă de 2630,67 lei, anularea acesteia și obligarea ÎMGFL-22 de a exclude de la evidență apartamentul nr. 29 din mun. Chișinău, str. Pușkin 50 și obligarea încheierii unui contract de locațiune pentru tranzitarea energiei termice.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 aprilie 2016, a fost respins apelul declarat de Russo Nicolae, Apetrei Victoria, Russo Nina și Russo Oleg și menținută hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 15 iulie 2015.

La 10 iunie 2016, Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii inițiale ca neîntemeiată.

În motivarea recursului au invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea și a încălcat normele de drept material.

Recurenții reiterează că instanța urma să i-a în considerație faptul că în conformitate cu art. 514 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Astfel, susțin recurenții că în asemenea situație gestionarul fondului de locuințe ÎMGFL 22, în conformitate cu statutul său este obligată să țină evidența locatarilor și să dețină pentru fiecare locatar fișa personală în care să includă datele referitor la locatari și membrii familiilor lor. Fișa personală a locatarului, este un document de evidență a locatarilor, proprietari ai apartamentelor din casele de locuit gestionate de ÎMGFL 22.

Or, apartamentul nr. 29 din municipiul Chișinău, str. Pușkin 50 a fost deconectat de la energia termică centralizată încă din octombrie 2005.

Respectiv intimatul nu a acordat recurenților servicii de livrare a energiei termice.

Astfel nu este obligația recurentei de plată a datoriilor nici din lege și nici din contract.

Mai indică recurenții că conform art. 14 al Legii condominiului fondului locativ nr. 913-XIV din 30 martie 2000 proprietarii achită serviciile comunale și alte servicii utilizate în conformitate cu legislația și actele normative.

Invocă recurenții că gestionarii fondului locativ solicită încasarea datoriilor la energia termică în mărime de 2630,67 lei în situația în care aceste servicii nu le sunt prestate.

Or, conform art. 14 al Legii condominiului fondului locativ nr. 913-XIV din 30 martie 2000, proprietarii locuințelor urmează să achite doar pentru serviciile locativ comunale real utilizate.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Russo Nicolae, Russo Nina și Russo Oleg se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Mardari

Galina Stratulat